

PREMIUM

Daniëlle van de Donk en Lieke Martens bewaken Nila Fischer. © Pim Ras Fotografie

Oranje is een vechtmachine pur sang

Oogstrelend voetbal? Nee, maar op dit WK vormen de voetbalsters van Oranje ontegenzeggelijk een vechtmachine. Met de finaleplaats tegen de VS als bekroning. „We hebben geléerd om te winnen.”

Daniël Dwarswaard 05-07-19, 07:10

Door Daniël Dwarswaard

Toch nog even terug naar dat moment, vlak na de gewonnen halve finale tegen Zweden. De kreten van vreugde klinken door de buik van het Stade de Lyon klinken. De speelsters van Oranje zijn euforisch, logisch ook zo na het bereiken van deze historische mijlpaal. Een WK-finale, vooral gehaald op wilskracht en teamgeest.

Merel van Dongen, spelend bij Betis Sevilla, wordt geïnterviewd door een Spaanse journalist. In haar vloeiende volzinnen Spaans vallen de woorden *maquina* en *naranja*, oftewel: de oranje machine.

De Leeuwinnen. © Pim Ras Fotografie

Ja, dat is dit team van bondscoach Sarina Wiegman. Een toernooiploeg. Een vechtmachine. Een collectief. Hossend met elkaar na succes, bikkelend voor elke meter als het moet. Tijdens het gewonnen EK in eigen land twee jaar terug maakte Oranje vooral het verschil door (veel) beter te voetballen dan de rest. Nu is dat allerminst het geval. Maar is de 'T-factor' doorslaggevend. De Toernooi-factor. Weten wat dáár bij komt kijken.

Op het EK lukte alles.

Sari van Veenendaal

„We hebben geleerd wedstrijden te winnen”, zegt aanvoerder en keeper Sari van Veenendaal, die tegen Zweden weer belangrijk was. „Kijk, op het EK lukte alles. Alles wat we aanraakten, veranderde eigenlijk in goud. Dat is nu niet zo. We hebben wel geleerd hoe we wedstrijden winnend over de streep moeten trekken. Dat is op dit WK wel de grootste omslag geweest, waardoor we nu zo ver zijn gekomen.”

Voor elkaar

Dan komt het vooral aan op karakter en vechtlust, onderschrijft ook recordinternational Sherida Spitse. „Dat zit in ons team, een voetballende vechtmachine. Duels winnen. Maar vooral ook: lopen voor elkaar. Dat gaat

makkelijker als iedereen goed met elkaar kan opschieten zoals bij ons. Na 120 minuten loop je aardig op je tandvlees, maar dat voelt ook lekker.”

Sari van Veenendaal heerst. © Pim Ras Fotografie

Pijnlijk? Ja, mijn teen is pijnlijk.

Lieke Martens

Want dat viel ook op in de halve finale tegen Zweden. De speelsters van Oranje waren simpelweg fitter, daarom konden ze in de verlenging het overwicht pakken. Zoals dat een ronde eerder in de kwartfinale tegen het zwakkere Italië óók gebeurde. Van de elf Nederlandse goals dit WK vielen er maar liefst negen na rust. Fitheid dus. Spitse: „Dat begint natuurlijk bij onze clubs. Hier bij Oranje wordt het fysieke deel verder uitgebouwd. Het gaat er daarnaast vooral om wat je er zelf voor over hebt.”

Lieke Martens is altijd de eerste die begint over de teamprestatie. Soms klinkt het afgezaagd. Terwijl juist zij een van de speelsters is die met haar individuele kwaliteiten een wedstrijd kan beslissen. Net als Vivianne Miedema. Juist dat wakkert nog meer de vechtlust bij de rest van het team aan, denkt Van Veenendaal. „Als je weet welke kwaliteiten voorin we hebben... Hoe langer wij als verdedigers standhouden, hoe groter de kans dat er nog een kans voor ons komt. Eigenlijk komt die er altijd.”

Deze keer was het dus Jackie Groenen, eerder dit toernooi was het Lineth Beerensteyn, Vivianne Miedema of Martens. De laatste moest tegen Zweden noodgedwongen worden gewisseld in de rust. Weer die veelbesproken teen. Martens: „Het ging niet. Dan moet er een ‘verse’ op. Pijnlijk? Ja, mijn teen is pijnlijk. Verder ben ik vooral blij. Ik ga er alles aan doen om zondag de finale tegen de Verenigde Staten te spelen.”

Nog één keer door de pijn heenbijten. Ook dat past bij een vechtmachine.